

Det er jo selvfølgelig hensigtsmæssigt, at vi også har noget for dem, men det ville da være bedre, hvis vi kunne have fået dem ud allerede som 12-13-årige, frem for at vente til de er 16 eller 17 år.

Med de bemærkninger kan jeg sige, at vi støtter forslaget, men vi synes altså slet ikke, det er godt. Det er ét værktøj, men vi savner syv-otte andre.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Nu er der jo ingen, der kan være uenig med hr. Helge Adam Møller i, at alt, hvad der kan gøres tidligt, så unge mennesker ikke kommer ud i denne situation, er at foretrække.

Men jeg vil sige til hr. Helge Adam Møller, at den rapport, som lovforslaget bygger på, gennemgår jo fra ende til anden de mange instrumenter, som vi har, inden vi kommer ud til den målgruppe, som lovforslaget retter sig mod. Det er klart, at det er ønskeligt, at de indsats bliver brugt, og derfor vil jeg også godt gentage, hvad jeg sagde i mit ordførerindlæg: det er altså ikke kun Socialdemokratiet, der mener, at kommunerne har de instrumenter, der skal til over for børn under 15 år. Det er faktisk en ekspertgruppe, som er sammensat af kyndige folk fra både den sociale side og retssiden.

Kommunerne har instrumenterne. De skal bruge dem, og vi kan have gode forhåbninger om, at de bliver brugt bedre, end vi har set hidtil, fordi der netop er kommet en lovændring, som trådte i kraft den 1. januar. Det er den tidlige indsats, som gavner allerallermest, det kan ingen være uenig i.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg anerkender, at der er nogle eksperter, der mener, at man har muligheder nok, men der er andre eksperter, der mener, man ikke har muligheder nok. Der er også nogle kommuner, hvor man anvender serviceloven rimelig godt, og der er andre, hvor man ikke gør det.

Jeg kan se, at i servicelovens § 40, stk. 2, opregner man de muligheder, der er for foranstaltninger over for unge under 15 år. Det var dem, jeg koncentrerede mig meget om, og lad mig nævne de vigtigste. Der er mulighed for pålæg om dagtilbud; der er mulighed for støtte i hjemmet; der er mulighed for døgnophold for familien; der er mulighed for personlig rådgiver for barnet og en fast kontaktperson for barnet; der

er mulighed for anbringelse uden for hjemmet, og der er mulighed for praktiktilbud hos en arbejdsgiver. Så tror jeg nok, jeg har fået de vigtigste af dem med.

Men hvor er muligheden for eksempelvis at lave en ungdomskontrakt, som er skræddersyet? Hvor er muligheden for weekendsamfundstjeneste, altså at man, når man er færdig med sin skoledag i 6. eller 7. klasse, laver noget praktisk arbejde i weekenden? Det mener jeg ikke er omfattet af loven, men hvis det er tilfældet, er der stort set ingen kommuner i dette land, der har fundet ud af det endnu, og det vil vi godt have.

Anne Baastrup (SF):

På sin vis kan man sige, det er fortvivlende, at denne lovgivning overhovedet er nødvendig, og man kunne vel også med rette spørge, om den er det. Hvis kommunerne og amterne havde taget denne opgave med de ganske, ganske få børn og unge, der kommer ud i kriminalitet, alvorligt på et langt tidligere tidspunkt, var det ikke nødvendigt, at vi her i Folketinget skulle forholde os til denne lovgivning.

Vi står nu i en situation, hvor der skal lovgives om 36 unge, der er nævnt i rapporten. Ungdomsaktionen skal i princippet bestå af et indledende ophold i en sikret institution på typisk 2 måneder og derefter et længerevarende ophold i en almindelig døgninstitution eller godkendt opholdssted afsluttende med en ambulante fase, en udslusningsfase. Den samlede sanktion skal vare 2 år.

Af for mig uransagelige grunde står der i § 74 a »højest 12 måneder på en sikret afdeling«. Det er ikke klogt, når man betænker, at et af hovedproblemerne på dette område er at finde pladser til de alvorligt belastede unge i åbent regi. Derfor skal vi have ændret den tidsgrænse, og SF vil stille forslag om det, for ellers bliver de unge lukket inde i et helt år i langt de fleste tilfælde, og så ved vi fra Sverige, at det går grueligt galt for dem.

Der er en lang række spørgsmål, jeg mener, vi med rette kan stille. Hvorfor kan man ikke i virkeligheden bruge straffelovens § 49, stk. 2, som hjemmel? Er det det rigtige, at det er en domstol, der skal dømme og kontrollere forløbet? Skal der udvikles nye typer institutioner? Hvad er erfaringerne med de allerede eksisterende tilbud? Hvordan sikres de unges motivation for en behandling, de bliver dømt til og dermed tvunget til?